

Mystinen Mirabilia

Kun vesi valtasi Mirabilian kaupungin, ihmiset jättivät loisteliaat palatsit taakseen, eivätkä enää koskaan palanneet.

Huolella vaalitut puutarhat muuttuivat suistoiksi ja lammiksi. Ihmekukka, mirabilis mirabilia kietoi juurensa yhteen vesikasvien kanssa, ei kamppailen, vaan sisariltaan vanhaa viisautta etsien. Vähitellen se oppi hengittämään veden alla. Sen vaaleanpunaiset kukat kurottivat kohti pintaa lumpeiden vesililjojen keskelle. Yhdessä ne muodostivat lempeästi hehkuvia riuttoja täynnä uudenlaista elämää.

Oli peilityyni yö, kun äänettömästi lipuvat veneet rantautuivat kauan sitten unohdettuun Mirabiliaan. Se toivotti kauan vaeltaneet velhottaret ja mystikot tervetulleiksi palatseihin seiniensä suojaan. Loisteliaisuus oli muuttunut luonnon syleilyssä rauhalliseksi rappioksi. Jokainen halkeama kuiskaili tarinoita. Mennyt, nykyisyys ja tuleva virtasi juurissa ja köynnöksissä, jotka risteivät kaikkialla kuin hermoradat ja kaikella tuntui sykkivän yhteinen sydän jossain syvän tumman veden alla. Ajan sivellin oli maalannut oman taideteoksensa, jonka ympärille ohut sumuhuntu kietoutui kuin rakastaan syleillen.

Matkaaajat jäivät. Mirabiliassa veden lailla solisevaa elämää vaalien he palauttivat sinne kauan sinne kadotettua kauneutta ja kimallusta.

Ja mirabilikset kukkivat heidän hiuksissaan ja sydämissään.

Tylliritari

